

kal. Irj
l az irá-
A »Kis
k a bé-
et paza-
ekeset a
Miczi,
a végett
ovatban
szólított
k azért.
őzt való
a leve-
ki haj-
hát az,
« rova-
értésiti
zni. És
t is. —
a, meg-
melybe
eköti a
egküldi,
sze csak
van pél-
végkép
ló-hiva-
a hozzá
lözgetés
i tábla.
vatalhoz
iroska.
enül is.
Bözsiké-
szgóság-
mind a
« cím-
ldtetek.
feladott
; olyan
n vala-
mia. —
sikerül
zélitiben
F. E.
, Fran-
mban.

9. sz.),
Károly)
. sz.) a
esen vi-
Martfü,
Arthur
mne-nel.

KIS LAP

... PARTRA VONTÁK A BÖLCSŐT. (Lásd a 168. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LVII. köt. 11. szám. Ára negyed évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1899. szeptember 10-én.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

LÓRI.

— Egy nyakas kis leány története. —

Irta *Lilla néni.*

(Képekkel a 164. és 165. lapokon.)

(Vége.)

EGY napon Elza és Lóri együtt játszadoztak a kertben. Rövid idővel az előtt mind a ketten egy-egy szép bábut kaptak Árkay urtól. Elza úgy vigyázott, hogy az övé soká volt olyan akár az uj. Lóri azonban a magáét egyszer ott felejtette a napon, a buba viasz arca megolvadt és förtelmesre vált.

— Elza, add nekem a bábudat, az enyém már nagyon csunya, mondá egy napon Lóri Elzának.

— Mért felejtetted a napon? mondá Elza. Énn arról nem tehetek, én a bábumat nem adom!

— Nem? kiáltott Lóri mérgesen. Majd meglátjuk... és kikapta Elza kezéből a bubát. És most már az enyém is! kiáltá nevetve.

Elza felugrott zsámolyáról és a bábu után kapott. Lóri mind magasabbra emelte, és igyekezett bubáját az Elza kezéből kiszabadítani. Mikor látta, hogy ez már-már eléri, messze lökte el magától a bubát, mely a kerten át folydogáló érbe esett bele. A víz sekély volt nagyon, úgy hogy a fenékén meg lehetett látni a bubát. De milyen állapotban! Szemének, szájának, szép rózsás arcának színei össze folytak. A haja sáros lett, sáros a fehér selyem ruha is. Mikor Elza így látta meg az ő uj bubáját, sirva fakadt.

— Legalább a tied sem szép! mondá Lóri elégtelenen.

E pillanatban arra jött Feri.

— Miért sírsz? kérdezte Elzától.

A kis lány elpanaszolta baját. Feri kihasználta a vízből a tönkre tett bábut, mellyel Elza az anyjához sietett. Nagy méltatlankodva panaszolta el a Lóri tettét.

Másnap vasárnap volt és Árkayné külön leczkével lepte meg Lórit, büntetésül az elkövetett csínyért. Lóri a könyvvel kezében leült a kertben, de meg sem nézte a feladást.

— Ez igazságtalanság, gondolta magában. Ha az én bábum elromlott, nem baj, ha az Elzáé sem ép. Ha ide adta volna, ahogy akartam, még most is szép lehetne. Ha Elza bánt volna így az én bábummal, őt bizonyosan nem büntetné. De engem kinozni akar, mert én nem vagyok az ő gyermeke. Már most csak azért sem kinoztatom magam! Csak azért sem tanulok!

Ilyen és hasonló gondolatok közt mult el a délelőtt s mire az ebéd ideje elérkezett, Lóri még csak egy szót sem tudott leczkéjéből.

Ebéd-közben Árkay ur a nevelő kisasszonyhoz fordult.

— Meg van-e elégedve a gyermekekkel, kisasszony? Ha megérdemlik, kijöhetnek velünk ma a szőlőbe. A diót fogom leveretni.

A gyermekek örvendő várakozással néztek a kisasszonyra. A lelki-ismeretök tiszta volt, és a dió-verés kedves mulatság. Mind egyiknek volt kosárcájája, amelybe föl szedgette a lehullt diót s bele szórta a készen tartott zsákba. Eközben vígan versenyeztek egymással, nevettek daloltak, és nem volt a jó kedvnek vége-hossza.

A kisasszony belé egyezett a tervbe, mert a gyermekekre nem volt semmi panasz.

Lórinak a szíve nyugtalanul dobogott. Mit fog mondani Árkayné asszony? Hát ha megtiltja, hogy velök menjen? Ó, ez a

leczke! Csak megtanulta volna! Ha most itthon kell maradnia! De nem! Talán még sem lesz olyan kegyetlen; talán megengedi, hogy este haza térve, pótolja a mulasztást.

— Lóri, szólt ebéd után Árkayné aszszony, halljuk a leczkét!

Lóri lesütötte a szemeit:

— Ne ... nem ... tudom, hebegé.

— Nem tudod? Pedig egész délelőtt rá értél volna. Mennyit tudsz belőle?

— Semennyit, suttogta Lóri alig hallhatóan.

— Tehát bele sem fogtál? Ha ugy van, itthon maradsz addig, amig meg nem tanultad. Mikor elkészültél vele, kijöhetsz utónk a kulesárnővel.

És ezzel Iza néni távozott a szobából.

*

Lóri magára maradt. Fejét a kezébe hajtotta és keservesen sirt. Fájt neki, hogy nem vehetett részt a mulatságban, melyet ő még nem is ösmert, a többiek azonban sokszor emlegettek. De Iza néni csunyán is bánik vele! Ilyen kegyetlen büntetés azért a csöpp mulasztásért! Mint ha nem tanulhatná meg a leczkét máskor is! Világos, hogy Iza néni kizárni akarja csak. Eltiltja minden mulatságtól, mert a néni őt nem szereti. Hát ne szeresse! Bánja is ő! Kizárni azonban nem engedi magát.

— Vissza jövök, ha ott nagyon rossz lesz, mondta nagyanyjának, mikor elbuesuzott tőle.

Most vissza fog menni oda, ahol szeretik. Vissza megy, de hogyan? Legjobb volna vasuton. De a tárczájában csak néhány tizeske volt. Ebből nem futja, s ha a vasutnál ráismernek, talán még vissza is hozzák,

vagy megmondják Árkayéknak, hogy ott látták. Nem, így nem lehet!

Gondolkodva járkált fel és alá a szobában. Milyen vigan vannak most a többiek, és ő itt szomorkodik egymagában!

Gyors elhatározással fölvette a könyvet. Megtanulja azt a leczkét és akkor ő is elmehet. De mikor olyan sok ez a feladás és olyan keservesen nehéz!

Elcsüggedve újra letette a könyvet s ugyan-csak neki eresztette a fejét a bunak. Szemeibe könnyek gyűltek. Borzasztó élet ez itt. Nem, ő ezt nem állja tovább.

Ismét azon kezdett gondolkozni, miképen juthatna vissza nagyanyjához, persze Árkayék tudta nélkül, mert azok ezt soha meg nem engednék. Száz tervet is szőtt és megint elvetette. Végre egy, amint hitte, kivihető terv jutott az eszébe. Meg fog szökni gyalog, mint azt a könyvekben sokszor olvasta. Még pedig most mindjárt. Most van a legjobb alkalom. A ház üres. A cselédek mind a konyhában gyűltek össze, mely külön épületben van. Észre-vétlenül érheti el a hátulsó kert-ajtót, mely a rétre vezet. A réten túl kezdődik az erdő. Ott aztán tul van a veszélyen. Keresztül megy az erdőn. Még világosan kiér, majd talál emberekre, azok utba igazítják s ha késő lenne, talán éjjeli szállást is adnak neki. Vannak-e vad-állatok az erdőben? Soha sem hallott róla. Ha rablók támadják meg, oda adja a pénzét, akkor nem fogják bántani. Azután sietni fog, hogy még nappal érjen át és akkor csak nem meri bántani senki.

Ezzel Lóri föltette a kalapját és kiment.

Siettében nyitva hagyta a kis kert-ajtót és negyed óra mulva, majd nem mindig szaladva, elérte az erdő szélét. Lassabban

*

elfogódva lépett be a fák közé az ismeretlen erdőbe, mely mind sűrűbb és sűrűbb lett. Eleinte bátran hatolt előre. Körül tekintett, merre érhetné legközebb a végét. De mindenütt csak sötét, sűrű fákat látott. Amint beljebb és beljebb jutott, a félhomály gyorsan nőtt s már alig látott. Fa

és bokor ijesztő méreteket és alakokat öltött és itt-ott egy-egy töredező ág nesze, vagy felzavart madár rebbenése szakította meg a csendet. Lóri minden zajra össze rezzent. Tágra nyitott szemekkel nézett maga köré.

Félni kezdett.

. . . LASSAN-LASSAN ELSZENDERÜL. (Lásd a 165. lapon.)

Hát ha mégis van itt vad-állat? Ha valaki megtámadná? Megállt. Még vissza fordulhat. Bizonyára senki sem vette észre eltűnését. De ha éppen akkor térnek vissza? Tudod a leczkédet? kérdené Iza néni, és ő még most sem tud belőle semmit. Isten tudja, mily kegyetlen büntetést róna reá!

Nem, nem térhet többé vissza. Előre, csak előre! Majd ha kiér az erdőből, ismét világosabb lesz, ezzel vigasztalta magát. Bár itt nagyon sötét van, mégsem lehet messze a vége. Már mióta jár! De az ereje fogy. Nagyon fáradt, ám azért csak folytatja útját a rémes erdőben. Lábaik megvérzi a

tövis
egy
feket
szik

Föl
sze sz
só er
előre.
alig
s m
sem
erdő
növek
téttség

Tá
jobb
otthon
ni és
nálni
Ezzel
rülte
ujabb
tést
ott le
többie
szobál
lágító
körül,
bácsi
néni
gában.

Esze
az első
melyet
elhagy
otthon
tött s
ban m
nozni a
meke

tövis, égeti a csalán. Itt-ott megbotlik egy gyökérben, keresztül esik egy kidőlt fekete fatörzsön, mely a sötétben nem látszik a bozót között.

Fölkelt s öszsze szedve utolsó erejét, siet előre. De már alig bír lépni, s még sehol sem látja az erdő végét a növekedő sötétségben...

Tán mégis jobb lett volna otthon maradni és megtanulni a leczkét. Ezzel kikerülte volna az újabb büntetést és most ott lehetne a többiekkel a szobában, a világitó lámpás körül, Józsi bácsi és Iza néni társaságában.

Eszébe jut az első reggel, melyet a most elhagyott új otthonban töltött s Iza néni nyájas beszéde. Ő azonban nem kísérlette meg szeretettel viszonozni a nénike szeretetét. Nem akart gyermeke lenni, nem is szólitotta mamának

soha. Ó, de csak szeretne most Árkayné nyakába borulni! Érzi, hogy egy nyájas szavára úgy tudna felelni neki, mint ha édes gyermeke volna. Mamájának nevezné,

ölelését, csókjait örömet viszonozná. Csak itt volna most, csak viszont láthatná! De már késő. Viszsa már nem térhet.

Minden felé sötétség zárja el az utat... Nem folytathatja... De itt még sem maradhat...

Néhány lépést tesz előre és elesik. Tapogatózik... megtalálja a fatörzsöt, melyben megbotlott. Kezeibe temeti arczát s fáradtan a törzsre hajlik. Sűrű könnyek áztatják arczát, azután lassan-lassan elcsöndesül s a

LÓRI ÁTÖLELTE. (Lásd a 166. lapon.)

kimerült gyermek elszenderül. (Lásd a képet a 164. lapon.)

Ez alatt a gyermekek a szőlőben vigan szedték a diót. Árkayné eleinte mosolyogva gyönyörködött gyermekei örömeiben. De lassankint elkomolyodott s mély gondolatokba merült. Lóri jutott eszébe. Mily nehéz feladat az, amelyre vállalkozott! Szeretettel közeledett Lórihoz. Azt hitte, így magához vonja az árvát és szelidséggel töri meg makaességát. De Lóri vissza utasította nyájas közeledését. Hidegen fogadta szeretetét, anyai csókjait. A kis lány kerülte azt a megszólítást, melyet Iza néni a maga részére kikötött. Szelid intéseire dacezzal felelt. Mit tehet? Szigorhoz kellett folyamodnia. Sajnálta ezt a gyermeket, mert hiszen szerette. Fájt neki, hogy a kényeztető nevelés következményeit szelidséggel legyőzni lehetetlen volt.

Mikor haza érkeztek a szőlőből, Árkaynének az volt az első dolga, Lóri után nézni. Hogy nem találta a szobában ahol elhagyta: az egész házban, kertben kereste, hívta. Mind hiába! A cselédek semmit sem tudtak róla. Ekkor férjének szólt. Árkay szerte küldözte cselédjeit, hogy lámpással kutassák fel a kert környékét. Ő maga is az eltűnt kis lány keresésére indult. A nyitva hagyott kert-ajtó nem sokára helyes utra terelte őket.

Hosszas keresés után megtalálták az alvó Lórit, ki a lámpás fényétől felébredt. Árkay megkönnyebülve sóhajtott fel, de Lóri is, hogy vissza emlékezett az utolsó rémes órákra, bár félt a szemre-hányástól. De a bácsi szemrehányó szó nélkül fogta kézen s vezette haza.

Árkayné aggódva nézte az ablakból a közelgő lámpás fényét: Lórivál térnek-e haza, vagy nélküle?

A szobába lépve, a kis leány félénk pillantást vetett Iza néniére, kinek szemé-

ből öröm és szeretet sugárzott feléje. Engedve szíve sugallatának, Lóri átölelte a nyakát. (Lásd a képet a 165. lapon.)

— Mamám, édes mamám! suttogta hal-
kan s aztán hangos zokogásra fakadt. Árkayné keblére szoritotta a síró gyermeket.

Végre, végre mégis legyőzte szeretetével.

Ha azontul Lóri a régi hibájába kezdett esni, elég volt új mamájának egy szava, egy pillantása, s ismét szelid lett és engedelmes.

B Ü V É S Z E T.

(Keppel a 168. lapon.)

A fujtató rejtelmei.

MAJD minden házban akad fujtató, mely-
lyel tüzet szokás lánggra szítani. Ezzel a fujtatóval, ha csak közepes nagyságú is, fogas kérdést adhatunk föl az avatatlan-
nak. A kérdés pedig az:

— Ha ezt a fujtatót működtetjük, mi jön belőle: hideg-e vagy meleg?

Mindenki habozás nélkül fogja felelni:

— Hideg!

Hiszzen az természetes is. Mindenki érezheti, ha arczára irányítva működteti a fujtatót. Ugyancsak megérezhetni milyen hideg levegő jön ki belőle.

— Tévedsz, kedves barátom! A fujtatóból nem hideg jön, hanem meleg.

No, már ezt kevesen hiszik el. Vitakozni fognak, de azt nem fogják tagadni, hogy legbiztosabban döntheti el a kérdést a hőmérő higánya. Ez nagyon pártatlan és igazságos bíró, nem kedvez senkinek: ha hideg éri, akkor össze zsugorodik és alább száll, a melegtől ellenben kitér és fölemelkedik az üveg-csőben.

Rá irányítjuk a fujtatót a hőmérőre és néhány percig teljes erővel működtetjük. És mindenki láthatja, hogy a hőmérő higánya 4—5 fokkal följebb szállt, ami eléggé jelentékeny hő-emelkedés és czáfolhatatlan bizonyítja, hogy meleg jött a fujtatóból. A kételkedők is megvallják, bár nem értik.

Pedig ez valóban úgy van s magyarázata az, hogy a levegő az össze szorítás által fölmelegszik. Már pedig, mikor a fújtatóból gyorsan kinyomjuk, akkor nagyon össze szorul. No, most már ezt elhitték, kivált ha meg is magyaráztuk, hozzá téve, hogy csak érzéki csalódás, mikor arcunkon hidegnek érezzük a fújtatóból kiszorult levegőt. Jól van, hát meleg.

Most már ezzel a meleggel fagyot, deret produkálunk. A fújtató nyílását betömjük itatós papirossal, melynek végeit kirojtoltuk, mint a torta-tál papirosát. Ezt a rojtozatot aetherbe vagy benzinbe mártjuk, melyek nagyon gyorsan elpárolgó anyagok. Most már megindítván a fújtatást, csakhamar azt látjuk, hogy a papiros rojtozatát fehér dér-réteg lepi el.

— Megfagyott rajta az aether vagy benzin! mondja az avatatlan. — De mi jön hát a fújtatóból? Egyszer meleg, máskor hideg? Hogy lehet az?

Biz' az nem is lehet. Nem hideg jött a fújtatóból, hanem meleg s ettől a melegtől az aether vagy benzin nagyon hirtelen elpárolgott, ezzel a körültre levő levegőt hirtelen megritkította és lehütötte s a levegőben volt pára nagyon parányi jég-részecskék alakjában mint dér szállt rá a papirosra.

KOCZKA-REJTVÉNY.

— Balról jobbra s fölülről lefelé olvasva: egyazon értelmet kapjátok. —

R	R	K	K	M	= jármű;
K	K	SZ	SZ		= magyar város;
É	É	É			= fürkésző;
E	E				= disz is, írásjel is, szerszám is;
É					= mással-hangzó.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

»**Mit beszélnek a harangok.**«

Elbeszélések, számos képpel, díszes vászonkötésben. (A „**Forgó bácsi könyvtára**“ című sorozat egyik önálló kötete.)

ZSUZSIKA ÉS MISIKE.

— Tündér-vigiáték két felvonásban. —

(Képpel a czimlapon.)

Személyek:

A tündér-királynő
Zsuzsika.
Misike

Tündérek
István gazda, földmives
Örzsze asszony, a felesége.

Első felvonás.

Színhely: szép liget, fákkal, virágos bokrokkal, csörgedező forrással. Egyik fa alatt trónszék. A hold világít.

Első jelenet.

A tündér-királynő, Tündérek.

Tündérek (össze fogózva, körben tánczolnak s énekelnek):

Megjött már, itt van már,
Itt a boldog óra!
Megjöttünk, itt vagyunk
A találkozóra.
Ismét látni fogjuk őt,
A kedves jó királynőt!
Holdsugár vezeti,
Csillag hint fényt neki,
Ahol jár üdvöt oszt,
Legyőzi a gonoszt.
Boldog tündérek vagyunk,
Hogy neki szolgálhatunk!

Első tündér (kilépve a körből.) Már jön! Már jön!

Második tündér (szintén.) Itt van már!
Mind (örvendezve.) Éljen! Éljen jó királynőnk! Mily boldogság, látni őt!

Tündér-királynő (belép, több tündértől kísérvé.) Köszönöm, kedves hűveim, köszönöm, hogy mind eljöttetek! Számot vetünk, mi történt az elmúlt esztendőben. (A fa alatti trón-székre ül.) Ha kinek valami panaszja van, álljon elő, mondja el!

Első tündér. Nincsen köztünk senki olyan, akinek panaszja lehetne a te boldog uralkodásod alatt.

Tündér-királynő. Vita, pör vagy békétlenség nem zavarta nyugalmatokat?

Második tündér. Szeretettel élünk.

Tündér-királynő. Ellenség nem okozott bajt?

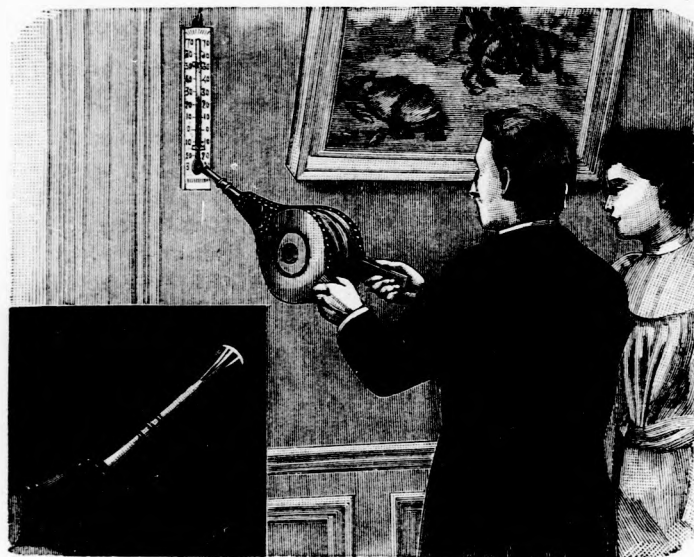
Harmadik tündér. Nem bir velünk ellenség, míg velünk a hatalom, melyet ránk ruháztál.

Tündér-királynő. És a munkát, mit rátok biztam, hiven végeztétek-e?

Negyedik tündér. Hiven eljártunk mindenben. Oltalmaztuk a jó gyermeket, vittünk balzsamot a betegnek, vigasztalást a busongónak. Virággal ékesítettük a me-

zőt, édes dalra tanítottuk a madarakat. Mindenfelé áldják is ezekért a jó tündéreket.

Tündér-királynő. Nagy örömmel hallom ezt, kedves hiveim. Tovább is így folytassátok! De most még el kell intéznünk valamit. Emlékeztek, hogy vagy tiz évvel ezelőtt, mikor az emberek földjén szörnyű árvíz pusztított, néhány buzgó jó tündérem két kis gyermeket mentett meg. Az ár bölcsőtül ragadta el szegénykéket, de jó tündéreim partra vonták a bölcsőt (Lásd

BÜVÉSZET. A fújtató rejtelméi. (Lásd a 166. lapon.)

a képet a czimlapon.) s hozzám hozták a két árvát. Most már akkorák, hogy tovább nem tarthatjuk itt magunk közt. Az egyiket, a leánykát, reád biztam Tündike. Mit jelenthetsz róla?

Első tündér. Csak jót, felséges királynóm. Zsuzsika a legkedvesebb, legderekabb leányka, akit valaha ismertem. Okos, szelid és szorgalmas, minden munkában ügyes, tud sütni-főzni, varrni, mosni és vasalni;

olyan helyes kis gazdasszony, hogy párja nem könnyen akad.

Tündér-királynő. Nagyon derék, ennek igazán örvendek. Így hát nyugodtan bocsáthatjuk vissza embertársai közé. Hozd őt elém, hogy bucsu-szavam hallja. (Első tündér el.) Szinte sajnálom, hogy távoznia kell, de törvényünk úgy rendel.

*

(Folytatása a 170. lapon.)

LILI BABA.

GYSZERRE csak itt volt,
Mint a kikelet;
Lili baba a rügyekkel
Együtt született.

És azóta vigabb,
Hangosabb a ház,
Benne új boldogság
Uj öröm tanyáz.

Mind aki jö néni,
Még nem is pihent:
Lili babát, csak öt nézi,
A kis idegent!

Papa, örömeben,
Tréfás kedvre gyul:
»Szép kisasszony, lelkem,
Tud-e magyarul?

Vagy csipogni tud csak,
Mint a kis veréb?
Vagy talán csak döngicsélni,
Mint a méhikék?...

Bár ha nem csalódom —
Nem rég született,
Nekem szörnyű módon
Ismerős kegyed!

Porcellán-babák közt
Láttam már talán,
Vagy egy nyíló rózsá-ágon
Pünkösdi hajnalán.

Ugy-é, pütyeregni
Maga sose fog?
Akkor szép a kis lány
Mikor mosolyog.

S ugy-é, szeret engem,
Meg a kis mamát?
Szép kisasszony a jó Isten
Tartsa meg magát!«

Lili baba bámul,
Mint ha kérdené:
Az a vidám bácsi
Hogy került elé?

S annyi szépet, furesát
Minek is beszélt? —
Mikor abból Lili baba
Egy kukkot sem ért!

Oszkár bácsi.

(Folytatás a 168. laphoz.)

Második jelenet.

Voltak. Zsuzsika.

Zsuzsika (a tündértől vezetve belép s a tündér-királynő előtt térdre borul.) Parancsolj, felséges királynő!

Tündér-királynő (főlemeli.) Állj föl, kedves gyermekek! Örömmel hallottam épp most, mennyi jót jelentett rólad a nevelő tündér, kire eddig bizva voltál. De már ennek, jó leányka, vége szakad. Szépen fölserdültél, már nagyocska lettél, tovább nálunk nem maradhatsz, hanem vissza köll térned az emberek közé.

Zsuzsika (elszomorodva.) Ó! Elküldenek!

Tündér-királynő. Ne sirj, kedvesem! Csak javadra teszem ezt. Nem vagy tündér, hanem ember s boldog csak emberek közt lehetsz. Ha ott is jó, szelid szorgalmas leszel, hamar találsz jó barátokra s mi sem fogunk rólad megfélekedezni.

Zsuzsika. Legyen, amint parancsolod jóságos királynő! A sok jóért, amiben itt részem volt, így is örökre hálás leszek. Ó, de merre induljak? Hisz' az utat nem tudom!

Tündér-királynő. Elvezet eddigi védő tündéred a ligetünk szélére és ott majd jelt mutat, melyre könnyen ráismerhetsz. Három hét és három nap múlva térj oda vissza, aztán majd élémbe vezetnek, hogy beszámolj, mit tettél, hogy boldogulsz. De bizonyosan eljőjj ám, mert ha megszegnéd parancsomat, azon a napon madárrá változtatlak!

Zsuzsika. O, nem félek, mert eljövök bizonyosan.

Tündér-királynő. Ha eljössz és jót mondhatsz magadról, oltalmam kísérenni fog egész életedben. Most menj (lehajol hozzá és megcsókolja.) és légy rá méltó, hogy jó szerencse kísérjen!

Tündérek (sorra mind megölelik Zsuzsikát.) Isten veled Zsuzsika! A jó szerencse kísérjen, bú és bánat sose érjen!

Zsuzsika. Köszönöm a jóságtokat! El nem felejttem soha! (Az első tündér kézen fogja Zsuzsikát s mindketten el.)

*

Harmadik jelenet.

Voltak Zsuzsika nélkül; később Misike.

Tündér-királynő. Most már halljuk, milyen a másik gyermek: a fiu. Reád bízom, Szendike. Mit jelenthetsz róla?

Második tündér. Sajna, kevés jót, szeretett királynőm! Mindent megpróbáltam, de nem boldogultam vele. Nem mondom, hogy éppen gonosz fiu: de pajkos, lusta, mindig csak csínyeken törí a fejét, megkergeti a szelid állatokat, kitépdesi a madarak tollát, kínoz békát, bogarat; mind, mind retteg tőle már.

Tündér-királynő. Ez szomorú! És nagy baj neki, mert keserűen fogja megszenvedni, bár én nem is büntetem. Vezesd elő! (Második tündér el.) Talán komoly intő szóm még észére térítheti.

Misike (tündértől vezetve belép, kezében páva-tollal.) Itt vagyok! Azt mondták, a királynő hivat.

Második tündér. Vedd le a süveged, hajtsd meg a térded! A hatalmas királynő előtt állsz!

Misike (leveszi a süvegét és kelleetlenül meghajol.) Jól van no! Ha már muszáj, nem bánom.

Tündér-királynő. Misike, Misike, szomorúságot okoztál nekünk, sok rosszat kellett hallanom felőled. És ni!... most is mi van a kezében? Azt a tollat bizonyosan erővel tépted ki a páva farkából. Hogy merted ezt tenni? Tudod, hogy tilos!

Misike. Nagyon megtetszett, hát kitéptem.

Tündér-királynő. Minő balga beszéd! Azt hiszed, mindent tehetsz, ami tetszik? Nem úgy van az, fiam! Uralkodnod kell vágyaidon s nem szabad olyat tenned, ami másnak káros vagy fájdalmas, különben ellenségeid lesznek az emberek, akik közé immár ki köll menned.

Misike. Csakhogy nem megyek ám! Jó nekem itt is.

Tündér-királynő. Meghiszem. De nem tőled függ, hogy itt maradj. Már kimondtam, hogy vége az itteni gyöngy életednek; vissza kell térned ember-társaid közé, itt közöttünk többé nincs számodra hely.

Misike. Azt sem bánom! Akkor hát megyek.

Tündér-királynő. A jó tündér, ki eddig gondodat viselte, elvezet a liget széleig és ott jelt mutat, amelyre könnyen ráismerhetsz. Három hét és három nap mulva térj vissza, aztán majd élembe vezetnek, hogy beszámolj: mit tettél, hogy boldogulsz.

Misike. Nem tudom biz' én, el nem felejtetem-é.

Tündér-királynő. Jaj neked, ha nem teljesítetted a parancsodat! Azon a napon békává fogsz változni.

Misike. Juj! Azt már nem szeretném. No, hát majd csak inkább elnézek ide. (Köszönés nélkül elrohan.)

Második tündér. Várj no! Hiszen azt sem tudod, merre menj! (Utána sietve, el.)

Tündérek (boszusan is, nevetve is.) No, ez szépen köszönt el tőlünk! Ej, a garázda ficzkója! Azt sem mondta: beföllegzett.

*

Változás.

Egyszerű, de rendes, tiszta paraszt szoba, egyszerű butorokkal. Jobbra és a háttérben ajtó, balra ablak.

*

Negyedik jelenet.

István gazda. Örzse asszony.

Örzse asszony (fehér-neműt rakosgatva egy nagy kosárba.) Apjukom, már bizony várnod kell egy kicsit az ebédre. Készen van ugyan, de ezt a ruhát ki köll teregetnem a napra, különben meg nem szárad.

István gazda. Jól van no, ha nincs más-kép. Majd csak elpipáztatok addig. Nehéz sor ez már rajtad, anyjukom. Sütni-főzni, takarítani, mosni, mindent egy-magadnak végezni! Mégis csak jó volna, ha valami jóra való leányt fogadnánk fel, akár örökbe is, hogy segítséged legyen a ház körül. Nem vagy ám már te sem olyan fiatal, mint husz esztendővel ezelőtt.

Örzse asszony (sértődve.) Szépen vagyunk, ha már azt hánytorgatod, hogy vén vagyok! Elvégzem én a dolgomat jobban, mint holmi inczifinczi leány. Hanem neked, apjuk, neked bizony szükséged volna segítségre künn a gazdaságban, a sok nehéz munkában; valami derék fiut köllene fölfogadnunk.

István gazda (élénken.) Nem szorultam rá holmi gyerkőcz segítségére, birom én még a munkát. No persze! Ismerem én az olyan sihedereket! Csak baj van velök, tilosba eresztik a marhát, az árokba fordítják a szekeret, még biz' a boglyát is fölgyújtják. De egy jóra való leányka a háznál...

Örzse asszony (közbe vág.) No, az még csak a hasznos portéka! Volna akkor minden nap törött bögre, kifutott tej, kozmás leves, rendetlenség és boszuság! Már százszor mondtam, nem kell leány! Hanem ha egy derék fiu...

István gazda. Én meg százszor mondtam, hogy nem kell fiu.

Örzse asszony (a kosarat fölemelve indul.) No hát akkor maradunk úgy, ahogy vagyunk. Eddig van! (El.)

István gazda (a fejét csóválva.) Ám maradjunk! Makacs nép az asszony-nép... Kár is volt újra elő hozakodnom ezzel a dologgal. (Az ajtón kopogás hallatszik.) Valaki jön. Szabad! Tessék beljebb kerülni!

*

Ötödik jelenet.

István gazda. Zsuzsika, később Örzse asszony.

Zsuzsika (belép.) 'Csés jó napot kívánok!

István gazda. Adj' Isten kis lányom! Mi jót hoztál? Mi járatban vagy?

Zsuzsika. Szolgálatot keresek, kérem szépen. Ha talán szükségök volna egy kis szolgálóra...

István gazda. El akarsz szegődni? Nagyon fiatal vagy te még arra.

Zsuzsika. Ó, erős vagyok ám én, tudok is már minden házi munkát: sütni, főzni, varni, mosni...

István gazda. Igazán? No, ez derék. De mért nem maradsz inkább otthon az édes anyád segítségére?

Zsuzsika. Nincs anyám, sem apám, egészen árva vagyok. De kedves jó pártfogóim akadtak, akik mindenre megtanítottak és most már ideje, hogy magam keressem meg a kenyeremet.

István gazda. Hm, hm! Ez nagyon szép... Hm! Megállj csak, lányom... Hát próbáljuk meg, mindjárt meglátom, hogy illik a kezedbe a munka. A feleségemnek dolga van oda kívül, én meg itt az ebédet várom. Az étel készen van a konyhában a tűzhelyen. Ott találsz tányért, kést-villát is. Teríts meg, tálald föl az ételt.

Zsuzsika. Igenis. (Kimegy a háttéri ajtón s fürgén jár aztán ki és be, hoz evő eszközt, tányért, megterít stb.)

István gazda (tetszéssel nézi, magához beszélve.) Ez a lányka tetszik nekem... olyan kedves, szelid a képe... és milyen ügyesen mozog... látszik, hogy dologhoz van szokva... Éppen ilyen kis lány köl-lene ide.

Zsuzsika (párolgó tállal lép be az és asztalra teszi.) Tessék, kérem szépen... behoztam a paprikást.

István gazda (az asztalhoz ül.) No, ülj te is mellé; jut is, marad is. (Leülnek, esznek.) Hát aztán... hogy is hívnak?

Zsuzsika. Csak keresztneveimet tudom... az Zsuzsika.

István gazda. No's hát, Zsuzsikám, meg-gondoltam a dolgot. Látom, ügyes kis cseléd vagy, hát itt maradsz.

Zsuzsika Jaj de örülök! Majd nagyon iparkodom, hogy meg legyenek velem elé-gedve.

István gazda. Elhiszem. De egy kis hiba van. A feleségem nem akar lányfélét a háznál...

Zsuzsika. Ó! Akkor hát nem maradhatok.

István gazda. Majd megválnak. Most egyelőre ne lásson. Van itt egy kis kamara, amelybe soha sem néz be a feleségem, mert csak az én szerszámjaim vannak ott. Hát egyelőre ott lesz a kvártélyod és csak akkor jössz elő, mikor az asszony künn van a kertben vagy a mezőn. Sokszor van ott, hát olyankor végezhetsz egyet-mást. (Az abla-

kon kitekint.) Ni, már jön befelé... Siess ezen az ajtón ki a pitvarba; ott egy kis ajtót látsz, azon osonj be. Majd én utánad megyek.

Zsuzsika. Igenis... (Az ablak felé nézve.) Még ráérek, hogy tányért váltsak ide a néninek. (Kisiet, meg vissza tér, tányért tesz az asztalra.) Így ni! Most már sietek! (El.)

Örse asszony (üres kosárral belép.) No, elkészültem valahára! Már talán el is untad a várakozást, apjuk. Ni! Az asztal megterítve... az étel is ott párolog...

István gazda (nevetve.) Mi tagadás, biz, én nagyon megehültem, hát már meg is ebédeltem. De maradt ám a tálban bőven. Most már sietek a dolgomra. (El.)

*

Hatodik jelenet.

Örse asszony, majd Misike, később Zsuzsika.

Örse asszony (az asztalhoz ül.) Ej, ej, lám! Milyen szépen rendesen meg is terített az öregem... Ezt még soha sem tette. (Eszik.) Mi ez? Ki jön? (Az ajtó nagy robajjal nyílik és Misike lép be.) Ki vagy? Mit kívánsz?

Misike. Árva gyerek vagyok és jó embereket keresek, akik befogadnának.

Örse asszony. Árva vagy? Szegény fiu! És hol éltél eddig? Mi a neved?

Misike. Misike a nevem. Eddig csak akadt, aki eltartott; de most elküldtek. Azt mondták, hogy már magam is megkereshetem a kenyeremet.

Örse asszony. No, igaz is. Erős ficzkónak látszol. De tudsz és szeretsz-e dolgozni?

Misike. Majd csak megpróbálom. (Félre.) Szeretni biz' én nem szeretem.

Örse asszony. Hm! Talán lehet belőle valami... No, ülj csak ide az asztalhoz... talán éhes is vagy...

Misike. De mennyire! (Leül és mohón eszik.)

Örse asszony. Gondoltam valamit. Az uramnak nagy szüksége volna segítségre, ilyen magad-forma fiura; csak az a baj, hogy nem szereti a fiukat; nem akarja, hogy házunkhoz fogadjunk valakit...

Misi
odább

Örse
szélem
mellett
helyed

uram
künn d
hon so
etetni

(Fölkel
adok
fás kar

Zsuzsika

Jól ha
talán v
gatja a
szen k

kell...
Isten r
valami

már jö
Örse

öregem
dolga l

esni, h

SZÓ
satok, h

Misike (kelletlenül.) Ejnye no! Akkor hát odább vándoroljak?

Örzsé asszony Nem! Majd csak rábeszélem. De addig ne lásson. Az élés-kamra mellett van egy kis benyiló, ott lesz a helyed és csak akkor jössz elő, mikor az uram nincs itthon. Többnyire egész nap künn dolgozik a mezőn, hát azalatt te itthon sokat végezhetsz. Most is meg köll etetni a malaczkokat, aztán fát aprítani. (Fölkelnek.) Fogd ezt a szakajtót, majd adok bele korpát; aztán megmutatom a fás kamrát. (El Misikével.)

Zsuzsika (a másik ajtón óvatosan belép.) Jól hallottam... csakugyan kiment. Most talán végezhetek valamit. (Leszedi, elrakogatja az asztalról az edényt stb.) Nem egészen kedvemre való, hogy így titkolózni kell... de ha a gazdám úgy kívánja, hát Isten neki!... majd csak végzek így is valami hasznosat... Lépteket hallok... már jön vissza! Meg ne lásson! (Gyorsan el.)

Örzsé asszony (belép.) Majd fog az öregem csodálkozni, hogy itthon minden dolga kész, mire haza tér... Jól fog neki esni, hogy mindjárt pihenhet, aztán majd

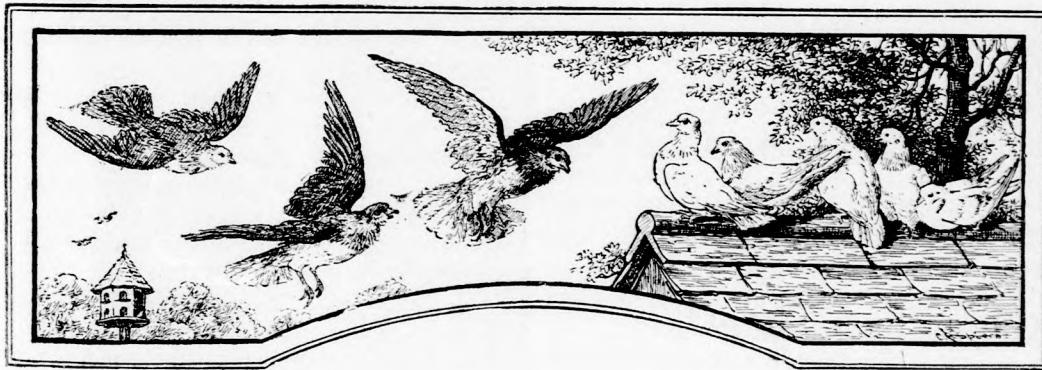
bele egyezik, hogy ez a Misike itt maradjon. Nagyon vig képü ficzkó, egy kis vigság pedig nem árt köztünk öregek közt. (Figyel.) Mi ez? (Az ablakhoz siet.) Uram Teremtőm! Mit csinált az a garabonczás fiu? A malaczkok mind szabadon futkosnak, a kertben vannak, fölfalják az én gyönyörű káposztámat, uborkámat! Jaj, Jaj! (Sietve el.)

Misike (a másik ajtón kaczagva lép be. Kezében törött nyelü. csorba baltával.) Hahaha! De mulatságos jószágok azok a malaczkák! Hogy visitottak, mikor a farkukat huzigáltam! No, de meg is jutalmaztam őket. Mit raboskodjanak abban a szűk ólban? Tágasabb az udvar meg a kert, hadd sétáljanak! (A baltát nézegeti.) Ezt a baltát itt hagyom, segítsen rajta gazd' uram ha tud. Gyöngé portéka. Meg akartam próbálni, jó-e az aczélja, üt-e szikrát a kőbül... hát mindjárt kicsorbult, a nyele meg eltört. No, most már nem is apríthatok vele fát... Ez tiszta nyereség. (Az ablak felé néz.) Egy öreg embert látok... bizonyosan a gazda. (Leteszi a baltát az ablakra.) Meg ne lásson! (El.)

(Vége következik.)

HÜSÉG ÉS SZABADSÁG.

— Galamb-történetke. —

SZÓLT a galamb-mama a kicsinyeihez: — Megint fészkelődtök? Nyughasatok, ha mondom!

— De mikor olyan unalmas itt! Szeretnénk már kirepülni.

— Megjön annak is az ideje.

— De soká jön meg! Te is ilyen későn röptél ki először, mama?

— Én? Ó, még sokkal később! És nagyon szomorú módon.

— Hogyan? Meséld el!

— Elmeséljem? No, nem bánom. Hát figyeljete! Kicsi korom legelső emléke az, hogy puha fészekben heverészttem, de nem itt a galamb-duczban, hanem egy nagy kalitkában, mely lenn a ház tágas pitvarának a falán függött, még pedig nem nagyon magasan. Napjában többször meglátogatott egy kedves, nyájas leányka; gondoskodott, hogy mindig legyen enni-inni valóm. Gyakran ki is vett a kalitkából, gyöngéden, de mégis erősen tartott a kezében, dédelgetett, játszott velem s nagyon szeretett. En is szerettem. Hogy ne szerettem volna, mikor olyan jó volt hozzám? Teljesen boldognak éreztem magamat, egészen addig a napig, amikor... no, mindjárt meghalljátok.

Mondom, kis gazdasszonykám gyakran kivett a kalitkából. Amint lassacskán erősödtem, növekedtem, nagy örömünk telt mind a kettőnknek abban, hogy az öléből felröppentem a vállára, meg vissza; utóbb már a földről is föl tudtam repülni a vállára, vagy be a kalitkámba, meg onnan ki. A pitvar ajtaja ilyenkor mindig zárva volt. Mi van azon kívül, nem igen tudtam, de nem is törődtem vele. Nagyon szeretttük egymást kis gazdasszonykámmal; úgy hitük, meg sem lehetünk egymás nélkül.

Egy szép nyári napon nagy ujság történt velem. A leányka kivett a kalitkából s így szólt:

— Kisétálunk a kertbe, galamboeskám! Láss te is már valami egyebet, nem csak ezt az unalmas pitvart.

Ennek én persze ugyan csak megörültem. Hálás turbékolással mondtam:

— Milyen jó vagy, kis gazdasszonykám.

Hát még mikor künn voltunk a nagy kertben, napfényben, virágok, lombos fák közt! Hirtelen fölébredt bennem a vágy, hogy mindig itt a szabadban, szabadon

legyek. Még azonban nem gondoltam rá, mit köllene tennem.

Egyszerre hangos suhogást, nagy szárnycsattogást hallok. Föltekintek... hát egész csapat atyámfiait, nagy galamb-sereget látok csapongani fönn a levegőben. Gyors elhatározással kisuhantam a leányka kezéből és teljes erővel repültem rokonaim után. Kis gazdasszonykám ijedten kiáltozott, vissza hívogatott, de nem hallgattam rá. Pár perc múlva már nem is hallottam, messze szálltam atyámfiaival.

Ezek eléggé szívesen fogadtak, nagyon vigán voltunk együtt, míg nem az öregebbek így szóltak:

— Most már ideje haza térnünk. Ilyen tájban szórnak nekünk jó magocskát.

— Jaj, de ha én haza megyek, újra abba a borzasztó pitvarba jutok, talán ki sem szabadulok többé! Nem, oda vissza nem térek többé! Engedjétek, hogy veletek menjek.

— De a kis gazdasszonykád siratni fog.

— Bánom is én!

Máig is röstellem, de bizony azt mondtam. Hálátlan, csuf szó volt az!

Atyámfiaival együtt a falu tulsó végén szálltunk le egy nagy udvarba. Még több galamb is volt ott, köztük néhány hetyke urfi. Ezek rám támadtak, csipkedtek.

— Mi keresni valód van itt? Mit csiped föl előlünk a jó eleséget?

Egy öreges asszony is ilyenformát mondtott:

— Ni, ezt nem ismerem... idegen galamb. Még galibát csinál. No, éppen jó lesz az uramnak vacsorára.

Nem értettem s attól sem szabódtam, hogy megfogjon. Szokva voltam hozzá. De bezzeg elfogott a halálos rémület, mikor metapogatott s így kiált:

— Jó kövér... mindjárt leölöm és megsütöm.

Ó jaj! Hát végem! Leölnek, megsütnek, megesznek! Kétségbe esetten vergődtem, bántam már, hogy oly könnyedén, hűtlennül elhagytam jó kis gazdasszonykám. Mily szörnyen lakolok!

Halálos remegésben nem is vettem észre, hogy valaki bejött az udvarra. Egyszerre csak hallom:

— Néné, nem tévedt a galambjai közé az én kedves galambocskám?

— De bizony épp most találtam egy idegent, meg is fogtam, le akartam ölni. Nem ez az?

— Ez, ez! Ó, csak hogy idején jöttem!

Jó kis gazdasszonykám volt, aki mindenfelé keresett, ahol galambduczot tudott. Képzeltetek, mennyire megörültem, mikor innét az ő kezébe jutottam és ő haza vitt.

Éjjelre vissza tett a kalitkámba, de reggel kalitkástul kivitt, az eresz alá helyezett és nyitva hagyta a kalitka ajtaját. Aztán így szólt:

— Rosszul tetted, galambocskám, hogy megszöktél, de én is rosszul tettem, hogy oly sokáig rabul tartottalak. Megadom a szabadságodat, de maradj meg itt nálam hiven!

Hogy ne maradtam volna? Mint rab szökni vágytam, de amint szabaddá lettem és kedvem szerint röpködhettem, dehogy mentem volna idegenbe! Örültem, hogy van kedves hajlékom, hü is maradtam hozzá. Kis gazdasszonykámmal most is szeretjük egymást, vállára röpülök, kezéből eszem. Szeretni fog titeket is.

Halljátok? Éppen hiv. No, jöjjetek, bemutatlak neki. Fog örülni, tudom!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LVII. köt. 9-dik számában közölt csigarejtvény megfejtése:

Kicsiny a bors, de erős.

Helyesen fejtették meg: Koller Sárka, Jeszenszky Andor és Miklós, Pollák testvérek, Okolicsányi Maresa, Lakner Margit, Boros Ilona, Fischer Endre, Dóra Jenő (Kinek az írása? *F. b.*), Virág Rózsika és Juliska, Kertész Miczike, Mäder testvérek, Girardi Margitta, Ybl Márta, Szvozil Olga és Sándor, Kummerer Paula, Kiss Margitka, Thaly Florence (Írj vonalozott papirosra! Mikor levedlőre pillantottam, bizony szinte megijedtem, hogy az aláírásod mindjárt lepottyán a papirosról, annyira ferdére dült! *F. b.*), Szigethy Margitka, Rappensberger Emmike és Laczika, Czákó Miklós,

Furman Lilike, Lengyel Margit és Kálmán, Kaján Margitka, Loránt Ella, Masjon Márta és Vili, Fischer Péter és Pál, Nagy Lenke és Ernő, Preisach Frida, Szirmai József, Reich Frigyes, Reök Margit és Béla, Felsenburg Margit, Vajda Anna, Izsák Erzi és Zsiga, Láng Miklós (Neked is ajánlom figyelmedbe, amit fentebb Thaly Florencenek izentem. *F. b.*). Mérey Ágosta és Dalma, Jákó Margit, Herzfeld Paula és Elli, Schvarcz Irén, Wurm Betty, Ebeczky Gabriella, Szinyei-Merse Jenő, Naschitz Gyuri, báró Bánffy Marianne és Dani, Fornvald József és János, Sándor József, Diémár Kálmán, Stanesa Miczi, Emike és Gyula, Badios Gizi, Kazy Péter, Molnár Ferencz, Gyika Marianne és Alice, Pap Lilike, Vörösmarthy Ilona és Iduska, íj. Kray István, Erdős Mátyás, Balogh Gáborka, Kossaczky Gyula, Pótis Irén, Török Gabriella, Graefl Paula és Márta, Koch Irén, Láner Nelli, Kovácsy Berta, Husz Miczike, Sier Friczi, Pyber Margit és Laczi, Schulz Antal, Hollós László, Toperczer Ödön, Boros Emmike, Sidlauer Lenke, Dukesz Anna, Lukács Irma, Sziklay Vera, Diémár Kálmán, Péterfy Vilma.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Kiss Margitka, Budapest.* kinek a jutalom-könyvet (»A titok«. — »A városi vendég«, — »A piros kendő«. Elbeszélések, számos képpel, díszes vászon-kötésben, a »Forgó bácsi könyvtára« című sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LVII. köt. 8-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Husz Miczike, Kazy Péter, Sándor József, Naschitz Gyuri, Láner Nelli, Stanesa Miczi, Emike és Gyula, Diémár Kálmán, Péterfy Vilma, Török Gabriella, Serák Margit.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Pataki testvérek. Azt kéritek: írjam meg, mi is lesz voltaképen az az új elbeszélés, »Az inka madara.« Már ezt a kérést a legjobb akaratral sem teljesíthetem, mert akkor el kellene mondanom az egész elbeszélést, ami nagyon bajos volna, mert hogyan mondjak el egy rövid izenetben olyan történetet, mely a »Kis Lap«-ban a jövő heti számtól fogva körülbelül az év végeig fog tartani? Nem mondhatok előre egyebet, mint amit a mai számban már közölt előfizetési felhívásban említék; de azt magam is hiszem, hogy vonzóbb s érdekesebb elbeszélés kevés jelent meg a »Kis Lap«-ban. Pedig az eddigieknél is, ugy-e, mindig sajnáltatok, mikor egynek-egynek már vége lett? Hogy olvashassátok, arra már nem kell sokáig várnotok, mert a szöveghez való számos szép rajz már elkészült és így »Az inka madara« már a jövő héten megkezdí a röpülését. — Erdős Mátyás: Képrejtvényhez olyan tárgyakat kell lerajzolándó-

kul választani, amelyeket lerajzolni lehetséges is. Mit gondolsz, hogyan lehetne fekete rajzban és nyomásban a vért ábrázolni? Miből tudhatná valaki, hogy vér és nem tinta, vagy olaj, víz stb? Próbálkozzál másfélével. — Ifj. Kráý István. A rejtvénykééd jó, de épp most közöltem ilyet, tehát hosszabb ideig nem kerülhet rá a sor. — Több levélről a jövő számban.

JÓ SZÍV.

Az éhező és fázó iskolás gyermekek javára: Fischer Annuska, egy gyermek színi-előadás jövedelmekéép, 1 frt 80 krt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón!

F. b.

Előfizetési felhívás

a

KIS LAP

1899. évi október - deczemberi folyamára.

A FOLYÓ évnegyed végéhez közeledvén, kérjük ama t. előfizetőinket, kiknek előfizetésök e hóval lejár, sziveskedjenek megrendeléseket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fönn ne akadjon.

Az új évnegyed a »Kis Lap« most folyamatban levő 57-dik kötetének második és befejező részét fogja nyújtani, gondosan előkészített és változatos tartalommal, mind szöveg mind rajzok tekintetében. Az új hosszabb elbeszélés, „Az inka madara“ czim-mel, nem csak rendkívül érdek-feszítő, hanem egyuttal szinte észrevétlenül sok ismeretet nyújtó olvasmánnyal fog szolgálni, egészen új világba, sajátos viszonyok közé kalauzolja az olvasót s még fokozottabb tetszésre számíthat, mint annak idején az »Omas és Lalla« s a »Jég hátán az őserdőben« címűek, melyek annyira lebilincseltek a kis olvasók figyelmét. Ez újabb elbeszélést is számos művészi rajz fogja kísé-
ni.

Közölni fog e mellett a »Kis Lap« továbbra is minden számban kisebb **beszélyt, mesét, koronként szindarabot, ismeret-terjesztő cikkeket és költeményeket**, mindig rajzok kíséretében. Az állandó rovatok tovább folynak s az év végén megtörténik **a jutalom-kisorsolás** a legszorgalmasabb rejtvény-megfejtők közt.

*

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyed évre	1 frt
Fél évre	2 „
Egész évre	4 „

Az előfizetések, legcélszerűbben postai utalványon, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, VII., Kerepesi-ut 54. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A »KIS LAP« kiadó-hivatala.